

Audiència del Sant Pare Francesc a Comunió i Alliberament
en ocasió del centenari del naixement de Mn. Luigi Giussani

15 d'octubre de 2022, plaça de Sant Pere

**«QUE AQUESTA SANTA
INQUIETUD PROFÈTICA
I MISSIONERA ES MANTINGUI
VIVA EN ELS VOSTRES CORS»**

Mn. Giussani fou pare
i mestre, fou servidor
de totes les angoixes
i situacions humanes que
trobava en la seva passió
educativa i missionera

Franciscus

La salutació de **Davide Prosperi**

President de la Fraternitat de CL

Sant Pare: Us estem infinitament agraïts per haver acceptat de rebre el nostre poble en aquesta bonica plaça, que ens porta el record de tantes trobades amb els papes, des de sant Pau VI fins a sant Joan Pau II, amb Benet XVI i amb vostè mateix, papa Francesc.

A l'audiència que ens va concedir el 7 de març de 2015, després d'agrair a Giussani el bé que havia estat per vostè la meditació dels seus escrits, ens va recomanar de no ser «adoradors de les seves cendres, sinó mantenir viu el seu foc». Mn. Giussani va encendre realment un foc en la vida de milers d'homes i dones, va transmetre el foc que és l'Esperit Sant, un foc de coneixement de Crist i de l'home. Aquest foc ens abrusa fins i tot disset anys després de la seva mort, com ens exposaran dos testimonis que hem escollit entre molts al final d'aquesta meva salutació.

Vostè, Sant Pare, no s'ha limitat a una mera recomanació, sinó que ens ha ajudat en els darrers anys, sobretot a través del Dicasteri per als Laics, la Família i la Vida –al qual agraïm l'acompanyament pacient i patern– a imaginar i emprendre un nou impuls missioner, una nova pàgina de vida de la nostra història. Com a President de la Fraternitat, vull assegurar-li, Sant Pare, que juntament amb la resta de dirigents i tot el Moviment estem seguint amb molta atenció les indicacions de la Santa Seu, perquè el carisma que l'Esperit Sant va donar a Mn. Giussani per bé de tota l'Església sempre produeixi nous fruits. I avui, ben joiosos i agraïts per la seva invitació, som aquí per preguntar-li com podem contribuir encara més a la renovació que l'Església està realitzant sota la seva paterna direcció.

Enguany celebrem el centenari del naixement del Mn. Giussani. Aquesta efemèride ha suscitat moltes iniciatives, promogudes amb la intenció d'incrementar la nostra atenció a aquelles perifèries del món i de l'ànima que ens ha assenyalat. És cert, hi ha tanta desolació, tants drames en el cor dels homes i, al mateix temps, hi habita una infinita espera –conscient o no– de Crist. Aquesta espera revela la raó profunda per la qual el Senyor va voler concedir a tota l'Església, en Mn. Giussani, un testimoni de la set de Crist per l'home i de la set de l'home per Crist. Precisament en aquesta plaça, amb motiu del primer Congrés Mundial dels moviments eclesials, la Pentecosta de l'any 1998, Mn. Giussani va concloure la seva ponència tot dient: «el vertader protagonista de la història és el captaire: Crist, captaire del cor de l'home, i l'home, captaire de Crist».

Els dos testimonis que ara sentirem volen ser un signe de la vitalitat d'això que Giussani ha generat amb el seu sí total a Crist. nascuda del sí total de Mn. Giussani a Crist.

Gràcies, Sant Pare, un cop més, per la seva paternitat i acollida, per les paraules que ens voldrà adreçar i per la seva benedicció.

Testimoni de **Rose Busingye**

Santedat, soc aquí perquè soc *filla* i, per tant, no puc adreçar-me a vostè sinó com un pare que em guia. És la paternitat en la fe allò que ha permès que Crist, i en conseqüència l'Església, em conquistés.

També jo, a l'Àfrica, he conegut la gran família eclesial a través de la mirada de Mn. Giussani, que em va educar per descobrir-me a mi mateixa a través del reconeixement d'una Presència misteriosa. Una Presència que, amb el temps, ha anat assumint més i més els trets inconfusibles del rostre de Crist, dins de la comunitat de Comunió i Alliberament. El contingut de qui soc jo és Crist. «Jo soc Tu que ara mateix em fas ésser».

Abans estimava un Jesús que no tenia res a veure amb mi, que no tenia res a veure amb la meva poquesa. Però en conèixer Mn. Giussani, vaig descobrir que era digne de l'abraçada amorosa de Crist. Soc no-res, però un “no-res” estimat fins a l'extrem.

Soc infermera i treballo amb dones amb sida als barris de barraques de Kampala, on la pobresa és enorme. Des de sempre he desitjat que també elles, en la seva condició, poguessin descobrir que són volgudes i estimades per Crist. D'aquesta manera em sorprenç comunicant l'amor etern de Déu fins i tot fent una simple punxada a un pacient. En tots aquests anys, els meus germans i les meves germanes, pobres, malaltes, miserables als ulls de la majoria, han descobert que pel fet de pertànyer a Crist tot els pertanyia: els fills, els marits, l'haver d'èsmicolar roques del matí al vespre, que és la feina que fan, les escoles que han desitjat i construït per als seus fills. Les nostres mares amb sida no volen que ningú se senti sol o abandonat.

Per això, l'any 2005, quan van assabentar-se que, als Estats Units, molta gent estava patint la catàstrofe provocada per l'huracà Katrina, van voler regalar tot el fruit de setmanes de treball a la pedrera per ajudar les famílies america-

nes. Aquestes pobríssimes germanes ugandeses volien ajudar al sosteniment d'Amèrica: la caritat no hi entén de càlculs. Per aquesta mateixa raó, quan van sentir parlar de la guerra d'Ucraïna, van començar immediatament a donar el poc que tenien. Els diners recaptats les descriuen com a poques i pobres llàgrimes ofertes al cor de Déu perquè Ell converteixi els seus cors i els cors de qui estan fent la guerra. Han fixat els ulls en el Papa, en el seu pare, amb qui se senten lliures de plorar davant d'aquest mal.

Com em va dir una vegada Mn. Giussani: «Des de la teva condició vocacional de *memor Domini*, crida entre el guirigall de la multitud, a tothom, que Crist és el sentit de tot. I que és Crist qui ens salva».

No em fa vergonya parlar-li així, perquè durant tot el seu pontificat, vostè ha parlat sempre i parla de Crist d'una manera que coincideix amb la meua vida, i per això em sento filla seva. Gràcies.

Testimoni de **Hassina Houari**

Santedat, el primer cop que vaig anar al centre gratuït d'ajuda a l'estudi «Portofranco» —nascut a Milà i ara estès a quaranta ciutats d'Itàlia—, tenia 15 anys i necessitava un reforç en anglès.

La primera cosa que em va cridar l'atenció va ser haver de dir qui era jo a uns desconeguts en una entrevista. Però em va tranquil·litzar veure penjada la foto de Joan Paul II fent un petó a un ancià. Em vaig dir: «quina bona gent aquesta, que tenen una foto del Papa besant el cap d'un vellet!». Aquesta imatge em va relaxar, perquè m'estimava el Papa que havia estat al Marroc, el país d'origen de la meva mare; era una persona que per a mi representava la pau.

Després de l'entrevista vaig començar a freqüentar Portofranco i, al cap de poc, hi anava cada tarda. Havia conegut amics amb qui podia parlar de tot i que tenien les mateixes preguntes sobre la vida que jo. Un dia em van convidar a unes vacances a la muntanya.

En aquelles vacances, per primera vegada a la vida, vaig adonar-me que ningú no m'havia abandonat, malgrat que el meu pare ens deixés quan jo tenia 7 anys.

En tornar d'una excursió, Mn. Giorgio Pontiggia, el cap de les vacances, ens va preguntar: «Com us ha anat l'excursió?». I nosaltres: «Ha estat bé»; i ell: «Per què ha estat bé?». Ningú sabia què respondre-li. Llavors, Mn. Giorgio ens va dir: «Encara que uníssiu totes les vostres forces, no podríeu crear ni tan sols una sola pedra d'aquella muntanya, ni una sola floreta que brota en la roca... Només Déu ho pot fer». Quan va dir *Déu* d'aquella manera, vaig pensar: «Però, aleshores, existeix realment?» En aquell moment sentia com el cor m'esclatava i vaig dir «Déu» amb totes les meves forces.

Em va semblar lògic que fos Ell. Com si allò que esperava en la vida existís, semblava tan patern i tan present! No com algú de qui tenir por, que jutja el meu mal i els meus límits, sinó com Qui ha creat per a mi una flor que brota en la roca.

No oblidaré mai aquell dia, era el juny del 2009. Des d'aleshores queestic fent un camí per conèixer Déu, que és Pare, i per conèixer-me a mi mateixa.

A la universitat em vaig matricular en Llengües i Relacions Internacionals. Em vaig graduar en anglès i àrab. Sí, l'anglès, que era l'assignatura que m'havia dut a Portofranco, i l'àrab, que no el parlava tot i ser àrab. És ben cert això que em va dir un amic, que «quan trobes Déu, Ell et fa abraçar la teva història».

La meva mare també està molt agraïda a aquest lloc: quan la van convidar a una reunió, va dir de Portofranco: «Per mi ha estat com un marit, perquè m'ajudava a educar la meva filla».

De més gran, vaig saber que aquell vellet a qui Joan Pau II feia un petó era Mn. Giussani. El seu carisma m'ha acompanyat i m'està acompanyant en el camí de la vida. Un gran regal. Malgrat no haver-lo conegut mai en persona, ha estat instrument de Déu en la meva vida perquè m'està permetent donar fruit! Gràcies.

Discurs del Sant Pare **Francesc**

Estimats germans i germanes, bon dia i benvinguts!

Sou una bona colla, vinguts d'Itàlia i de diversos països. El vostre moviment no perd la seva capacitat de convocatòria i mobilització. Us agraeixo haver volgut mostrar la vostra comunió amb la Seu Apostòlica i el vostre afecte al Papa. Dono les gràcies al President de la Fraternitat, al Dr. Davide Prosperi, així com a Hassina i Rose, que han compartit el seu testimoni. Saludo el cardenal prefecte, el cardenal Farrell i els cardenals i bisbes presents.

Estem reunits aquí per commemorar el centenari del naixement de Monseñor Luigi Giussani. I ho fem amb gratitud de l'ànima, com la que hem sentit en escoltar a Rose i Hassina. Expresso el meu agraïment personal pel bé que el P. Giussani m'ha fet com a sacerdot gràcies a la meditació d'alguns llibres seus que em van arribar a les mans quan era un jove sacerdot. I també ho faig com a Pastor universal per tot allò que ha sabut sembrar i irradiar arreu per al bé de l'Església. ¿I com podrien aquells que havien estat els seus amics, els seus fills i els seus deixebles, no recordar-lo amb commovedora gratitud? Gràcies a la seva paternitat sacerdotal apassionada per comunicar Crist, aquests fills seus han crescut en la fe, vivint-la com un do que dona sentit, amplitud humana i esperança a la vida. El P. Giussani fou pare i mestre, fou servidor de totes les angoixes i situacions humanes que trobava en la seva passió educativa i missionera. L'Església reconeix el seu geni pedagògic i teològic, desplegat des d'un carisma que és do de l'Esperit Sant per a la "utilitat comuna". No és la mera nostàlgia el que ens porta a celebrar aquest centenari, sinó que és el record agraït de la seva presència, no només en les nostres biografies i en el nostre cor, sinó també en la comunió dels sants, des d'on intercedeix per tots els seus.

,

No és la mera nostàlgia el que ens porta a celebrar aquest centenari, sinó que és el record agraït de la seva presència

Franciscus

Sé, estimats amics, germans i germanes, que els períodes de transició no són gens fàcils, quan el pare fundador ja no hi és físicament. Moltes fundacions catòliques ho han experimentat al llarg de la història. Cal agrair al pare Julián Carrón el seu servei en la direcció del moviment durant aquest període i que hagi mantingut ferm el timó de la comunió amb el pontificat. Així i tot, s'han produït greus problemes, divisions, i certament també una minva de la presència d'un moviment eclesial tan important com és la Comunió i l'Alliberament, del qual l'Església, i jo mateix, esperem més, molt més. Els temps de crisi són temps per a la recapitulació de la vostra extraordinària història de caritat, cultura i missió; són temps de discerniment crític d'allò que ha limitat el potencial fecund del carisma del P. Giussani; són temps de renovació i relleu a la llum del moment eclesial actual, així com de les necessitats, sofriments i esperances de la humanitat contemporània. Les crisis ens fan créixer. No es redueix únicament al conflicte, que anul·la. Les crisis ens fan créixer.

Segurament, el P. Giussani prega per la unitat en totes les articulacions del vostre moviment, de segur. Ja sabeu que unitat no vol dir uniformitat. No tingueu por de les diferents sensibilitats ni de les diferències en el camí del moviment. No pot ser d'una altra manera en un moviment en què tots els que s'hi adhereixen estan cridats a viure personalment i compartir el carisma rebut de manera corresponsable. Tots ho viviu originalment i també en comunitat. Això sí que és important: que la unitat sigui més forta que les forces dispersives o que el perllongament de velles oposicions. Una unitat amb qui i amb els qui guien el moviment, unitat amb els Pastors, unitat a l'hora de seguir atentament les indicacions del Dicasteri per als Laics, la Família i la Vida, i unitat amb el Papa, que és el servidor de la comunió en la veritat i en la caritat.

No perdeu el vostre temps preciós en xerrameca, desconfiança i oposició. Si us plau! No perdeu el temps!

Ara voldria recordar alguns aspectes de la rica personalitat del P. Giussani: el seu *carisma*, la seva vocació *d'educador*, el seu *amor per l'Església*.

1

Giussani, un *home carismàtic*. Sens dubte va ser un home amb un gran carisma personal, capaç d'atraure milers de joves i tocar-los el cor. Ens podem preguntar: d'on li venia el seu carisma? D'una cosa que havia viscut en primera persona: quan era un nen, amb només quinze anys, havia quedat colpit pel descobriment del misteri de Crist. Havia intuït –no només amb la ment sinó amb el cor– que Crist és el centre unificador de tota la realitat, és la resposta a totes les preguntes humanes, és el compliment de tot desig de felicitat, de bé, d'amor, d'eternitat, que habita en el cor humà. La sorpresa i la fascinació d'aquesta primera trobada amb Crist no l'abandonarien mai. Com va dir l'aleshores cardenal Ratzinger al seu funeral: «El P. Giussani sempre va mantenir fets en Crist els ulls de la seva vida del seu cor. D'aquesta manera va entendre que el cristianisme no és un sistema intel·lectual, un paquet de dogmes, un moralisme, sinó que el cristianisme és una trobada; una història d'amor; és un esdeveniment». Aquí rau l'arrel del seu carisma. El P. Giussani atreia, convencia, convertia els cors perquè transmetia als altres allò que duia dins després d'aquella experiència seva fonamental: la passió per l'home i la passió per Crist com a realització de l'home. Molts joves el van seguir perquè els joves tenen un gran talent. Allò que els deia provenia de la seva experiència i del seu cor, per això inspirava confiança, simpatia i interès.

“ D'on li venia el seu carisma?
D'una cosa que havia viscut en primera
persona: quan era un nen, amb només
quinze anys, havia quedat colpit
pel descobriment del misteri de Crist

Franciscus

El president ha dit que esteu compromesos que el carisma concedit al P. Giussani pel bé de tota l'Església doni sempre nous fruits. Aquesta és la sàvia custòdia del do que se us ha transmès. Una custòdia que no només és conservadora del passat, sinó que, vivificada per l'Esperit Sant, sap reconèixer i acollir els nous brots d'aquest arbre que és el vostre moviment, que creix en la terra bona de la comunió eclesial.

En aquest sentit, us deveu preguntar: com podem respondre a les necessitats de canvi que comporta l'actualitat i alhora custodiar el carisma? En primer lloc, és important recordar que no és el carisma el que ha de canviar: cal acollir-lo sempre de nou i fer-lo fructificar avui. Els carismes creixen així com creixen les veritats del dogma i la moral, que creixen en plenitud. Són les maneres de viure el carisma les que poden constituir un obstacle o fins i tot una traïció a la finalitat per a la qual l'Esperit Sant va suscitar-lo. Reconèixer i corregir vies enganyoses, quan calgui, només és possible amb una actitud humil i sota la sàvia guia de l'Església. I aquesta actitud d'humilitat la resumiria amb dos verbs: *recordar*, és a dir tornar al cor, recordar la trobada amb el Misteri que ens ha dut fins aquí; i *generar*, mirant endavant amb confiança, escoltant els gemecs que fa de nou l'Esperit avui. «L'home humil, la dona humil, també es preocupa pel futur, no només pel passat, perquè sap mirar endavant, sap mirar els brots, amb la memòria plena d'agraïment. L'humil genera, l'humil convida i empeny envers allò que es desconeix. En canvi, l'orgullós repeteix, s'endureix [...], torna enrere i es tanca en la seva repetició, se sent segur en allò que sap, i tem, sempre tem el que és nou perquè no ho pot controlar, se'n sent desestabilitzat... per què? Perquè ha perdut la memòria». (*Discurs del Sant Pare Francesc als membres del col·legi cardenalici i de la cúria romana en ocasió de les felicitacions de Nadal, 23 de desembre de 2021*) Custodieu la memòria del fundador.

Estimats, porteu al cor el do preciós del vostre carisma i de la Fraternitat que el custòdia, perquè pot fer "florir" encara moltes vides, com ens han testimoniats Hassina i Rose. En bona part, el potencial del vostre carisma està per

Us animo a trobar les maneres
i els llenguatges adequats perquè
el carisma arribi a noves persones
i a nous ambients, perquè sàpiga
parlar al món d'avui

Franciscus

descobrir, encara queda molt per descobrir. Per tant, us convido a fugir de qualsevol tancament en vosaltres mateixos, de la por –la por mai us portarà a bon port– i del cansament espiritual, que porta a la mandra espiritual. Us animo a trobar les maneres i els llenguatges adequats perquè el carisma que us va confiar Giussani arribi a noves persones i a nous ambients, perquè sàpiga parlar al món d'avui, que ha canviat força des de l'inici del vostre moviment. Hi ha molts homes i dones que encara no han tingut aquella trobada amb el Senyor que ha canviat i tornat bella la vostra vida!

2

Segon aspecte: Giussani l'*educador*. Des dels primers anys del seu ministeri sacerdotal, davant la confusió i la ignorància religiosa de molts joves, el P. Giussani va sentir la urgència de comunicar-los la trobada amb la persona de Jesús que ell mateix havia viscut. Don Luigi tenia una capacitat única per provocar la recerca sincera del sentit de la vida en el cor dels joves, per despertar el seu desig de veritat. Com a autèntic apòstol, quan va veure que aquesta set s'havia encès en els joves, no va tenir por de presentar-los la fe cristiana. Però

sense imposar mai res. El seu plantejament ha generat moltes personalitats lliures que s'han adherit al cristianisme amb convicció i passió; no per costum, no per conformitat, sinó d'una manera personal i creativa. El P. Giussani tenia una gran sensibilitat a l'hora de respectar el caràcter de cadascú, respectar la seva història, el seu tarannà, els seus dons. No volia que tothom fos fet amb el mateix motlle i encara menys que ningú l'imités, sinó que tothom fos original, com Déu els havia fet. I, certament, aquells joves, en créixer, s'han convertit, cadascun segons la seva inclinació, en importants presències en diferents àmbits, ja sigui el periodisme, el món educatiu, l'economia o les obres benèfiques i de promoció social.

Aquesta, amics, és una gran herència espiritual que us va deixar el P. Giussani. Us insto a nodrir en vosaltres la seva passió per l'educació, el seu amor pels joves, el seu amor per la llibertat i la responsabilitat personal de cadascú davant del seu propi destí, el seu respecte per la singularitat irrepetible de cada home i cada dona.

3

I tercer: Giussani *fill de l'Església*. El P. Giussani era un sacerdot que estimava moltíssim l'Església. Fins i tot en temps de desconcert i de forta oposició per part de les institucions, sempre va mantenir fermament la seva fidelitat a l'Església, per la qual tenia un gran afecte –amor!–, quasi una tendresa, i alhora una gran reverència, perquè tenia la seguretat que és la continuació de Crist en la història. Deia: «Has trobat aquesta companyia: aquesta és la modalitat amb la qual el misteri de Jesús [...] ha trucat a la porta de casa teva». (L. Giussani, *Dal temperamento un metodo*, Bur, Milano 2002, p. 7) Va utilitzar aquesta bonica expressió: “companyia”. Els grups de moviment eren per a ell una “companyia” de persones que s'havien trobat amb Crist. I, en definitiva, la mateixa Església és la “companyia” dels batejats que tot ho sustenta, de la qual brolla la vida i que ens manté en el bon camí.

’ No oblideu mai aquella primera Galilea de la trobada. Torneu sempre allà, a aquella primera Galilea que hem viscut cadascú de nosaltres

Franciscus

El P. Giussani va ensenyar a tenir respecte i amor filial per l'Església i, amb gran equilibri, sempre va saber mantenir units el carisma i l'autoritat, que són complementaris, tots dos necessaris. Sovint canteu la cançó *La strada* en les vostres trobades. Giussani, utilitzant precisament la metàfora del camí, va dir: «L'autoritat assegura el camí correcte, el carisma fa que sigui bell el camí» (cfr. *Un avvenimento nella vita dell'uomo*, Bur, Milano 2020, p. 249).

Sense autoritat t'arrisques a desviar-te, anar en la direcció equivocada. Però sense el carisma el viatge corre el risc d'esdevenir avorrit, no tan atractiu per a la gent d'un determinat moment històric.

També entre vosaltres, alguns estan al càrrec d'una tasca d'autoritat i de govern per servir a tots els altres i indicar el camí correcte. A la pràctica, això consisteix a guiar i representar el moviment, a promoure el seu desenvolupament, a dur a terme projectes apostòlics concrets, a vetllar per la fidelitat al carisma, tenir cura dels membres del moviment, a promoure el seu camí cristià i la seva formació humana i espiritual. Però al costat del servei de l'autoritat és fonamental que el carisma es mantingui viu en tots els membres de la Fraternitat, perquè la vida cristiana conservi sempre l'encant de la primera trobada. No oblideu mai aquella primera Galilea de la crida, d'aquella primera Galilea de la trobada. Torneu sempre allà, a aquella primera Galilea que hem viscut cadascú de nosaltres. Això ens donarà la força per mantenir l'obe-

diència a l'Església. Això és el que “torna bell el camí”. Així, els moviments eclesials contribueixen, amb els seus carismes, a mostrar el caràcter atractiu i nou del cristianisme; i correspon a l'autoritat de l'Església indicar sàviament i prudentment quin camí han de seguir els moviments, per mantenir-se fidels a ells mateixos i a la missió que Déu els ha confiat. En paraules del P. Giussani podem afirmar que «aquest intercanvi continu entre institució i carisma és un requisit inalienable de l'encarnació. De cap manera es pot pensar aquesta relació entre la gràcia i la llibertat com una alternativa dialèctica, com si la institució no fos el carisma i que el carisma no necessités la institució. S'ha d'institucionalitzar un carisma. I una institució ha de mantenir la dimensió carismàtica. En definitiva, són l'única realitat de l'Església. Podríem pensar en l'organisme humà sense l'esquelet que el sustenta? Per tant, és impensable que l'Església visqui sense institució» («I movimenti nella missione della Chiesa», suppl. a *Litterae Communionis-CL*, n. 11/1985).

Ja sabeu que el descobriment d'un carisma passa sempre per la trobada amb persones concretes. Aquestes persones són testimonis que ens permeten apropar-nos a una realitat més gran, que és la comunitat cristiana, l'Església. És a l'Església on es manté viva la trobada amb Crist. L'Església és el lloc on es conserven, s'alimenten i s'aprofundeixen tots els carismes. Pensem en els Fets dels Apòstols, en l'episodi de Felip i l'eunuc, oficial de la reina d'Etiòpia. Felip va ser decisiu per a la seva conversió, va ser el mediador de la trobada amb Crist per aquell home que buscava la veritat. Bé, i com acaba aquest episodi? Felip bateja l'eunuc i el text diu: «Quan hagueren pujat de l'aigua, l'Esperit del Senyor va arrabassar Felip. L'eunuc ja no el tornà a veure» (Fets 8,39). Ja no el tornà a veure! Després de conduir-lo a Crist, Felip desapareix de la vida de l'eunuc! Però l'alegria de la trobada amb Crist roman, aquesta alegria de la trobada és per sempre! –de fet, el relat afegeix: «però va seguir tot joiós el seu camí». Tots estem cridats a això: a ser mediadors dels altres en la trobada amb Crist, i després deixar-los seguir el seu camí, sense lligar-los a nosaltres.

I, per acabar, voldria demanar-vos ajuda concreta per avui, per aquest temps. Us convido a acompanyar-me en la profecia de la pau –Crist, Senyor

de la pau! El món cada cop més violent i bèl·lic m'espanta molt, ho dic de debò: m'espanta—. Us convido a acompanyar-me en la profecia que indica la presència de Déu en els pobres, en els abandonats i vulnerables, condemnats o deixats de banda en la construcció social; en la profecia que anuncia la presència de Déu en cada nació i cultura, satisfent les aspiracions d'amor i de veritat, de justícia i de felicitat que pertanyen al cor humà i que bateguen en la vida dels pobles. Que aquesta santa inquietud profètica i missionera es mantingui viva en els vostres cors. No us quedeu parats.

Estimats, estimeu sempre l'Església. Estimeu i preserveu la unitat de la vostra "companyia". No deixeu que la vostra Fraternitat sigui malmesa per divisions i oposicions, que fan el joc del maligne; és la seva feina: dividir, sempre. Fins i tot els temps difícils poden ser temps de gràcia, i poden ser temps de renaixement. Comunió i Alliberament va néixer precisament en una època de crisi que va ser l'any 1968. I més tard el P. Giussani no es va acovardir en els moments de pas i creixement de la Fraternitat, sinó que els va afrontar amb coratge evangèlic, confiant-se a Crist i en comunió amb la mare Església.

Donem gràcies al Senyor tots junts pel do que ens ha concedit amb el P. Giussani. Invoquem l'Esperit Sant i la intercessió de la Mare de Déu, perquè tots vosaltres continueu, units i alegres, pel camí que ell us ha mostrat amb llibertat, creativitat i valentia. Us beneixo de tot cor. I si us plau, us demano que pregueu per mi. Gràcies.

(Traduït per Comunió i Alliberament)

Franciscus

Voldria demanar-vos
ajuda concreta per avui,
per aquest temps.
Us convido a
acompanyar-me
en la profecia de la pau
-Crist, Senyor de la pau!

Franciscus

Imatges:
Roberto Masi/Fraternità di CL
Giovanni Di Natolo - Vatican Media/CPP
Danilo Giovannangeli/Fraternità di CL

© 2022 Dicastero per la
Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana
pel text del papa Francisc
© 2022 Fraternità di Comunione e Liberazione
pel text de Davide Prosperì